

Tri lilije.

(Legenda — letošnjim prvoobhajancem. Zapisal Jakob Soklič.)

Za gorami je zardela jutranja zarja. S svojimi zlatorožnimi prsti se je vzpenjala kvišku po nebu. Za njo pa je vstalo izza gora mlado solnce in ožarilo lepo idumejsko zemljo. Vsa narava se je zbudila; cvetice so blestele v rosnih biserih, ptičke so se dvignile k zlatemu solncu in zapele radostno jutranjico. Krasno jutro, mlado jutro — oј zlata pomlad!

In zakaj vsa ta lepota, vse to zlató mladega jutra, čemu ta mlada pesem blažene pomladi? Ah zakaj? — Narava je začutila prihod svojega Stvarnika, prihod nebeškega Deteta, ki je moralo zbežati pred krutim Herodom. — Tiho in žalostno je potovala sveta družina ob Mrtvem morju, bridkost je navdajala srca najsvetejših oseb. In zato je zlata pomlad razgrnila pred njimi vso svojo bajno lepoto, da bi jim bila tolažba v težki uri.

Sveto Dete je spalo v naročju deviške Matere. Mati Marija pa je videla bridkost v očeh svetega Jožefa, zato ga je začela tolažiti: »Oј, kako me boli srce, da moraš ti, dragi Jožef, za naju z Detetom toliko trpeti!« Milo je pogledal sveti Jožef Devico: »Marija, res me tare bridkost, pa ne zavoljo lastnega trpljenja — zavoljo Deteta in tebe, Marija. O zakaj je Bog izbral mene, ubogega, ki nimam zlata in srebra, da bi mogel vredno za vaju poskrbeti — zakaj je mene odbral za rednika svojemu Sinu? Saj nisem vreden te velike sreče!« — Tedaj se je pa zbudilo božje Detece v naročju nebeške Matere. Sklonilo se je iz naročja in z ročico iztegnilo proti tlom, kjer je med grmovjem rastla nedolžna bela lilija. Sveti Jožef je utrgal lilijo in jo podal Detetu. Jezusček je lilijo sprejel in jo podal nazaj svetemu Jožefu. Sveti Jožef je prejel lilijo in jo poljubil. In bela lilija mu je zašepetala: »O Jožef, nisi nevreden rednik božjemu Sinu, saj raste neomadeževana in prelepa v tvojem srcu bela lilija nedolžnosti. In kdo je boljši varih nebeškemu Sinu kakor nedolžnost?« Tako je govo-

čila bela lilija. Sveti Jožef je pritisnil na srce podobno nedolžnosti in ljubeznivo pogledal Jezusčka, in Jezusček je uprl svoje rajsko oko v Jožefa. In v Jožefovem srcu je vzkli tista ljubezen, ki jo more roditi le nedolžno srce, ki se greje ob žarkih božje Nedolžnosti. Zdaj je razumel, zakaj je on izbran za rednika Gospodu nebes in zemlje . . .

Dan se je nagnil, solnce se je poslovilo od prelepe pokrajine in z zadnjimi žarki poljubilo nebeško Dete na begu. Mrak je legal na zemljo in z njim je prišel večerni hlad. Zaskrbelo je svetega Jožefa: »Kje dobim streho za Devico in za Jezusčka? Ali bomo morali na prostem prenočiti?« Mali Odrešenik je uganil misli svojega reditelja, zopet se je sklonil in z ročicami pokazal belo lilijo, ki je ponižno sklonila svoj nedolžni cvet pred svojim Gospodom. Sveti Jožef je utrgal lilijo in jo podal Jezusu, ki jo je blagoslovil in vrnil svojemu reditelju. In glej, tedaj se je prikazala sredi drevja mala kočica. Sveti Jožef je stopil v kočico in prosil prenočišča. Reven gospodar je rad sprejel potnike pod streho in jim lepo postregel. — Ko je drugo jutro odhajala sveta družina dalje, je sveti Jožef podaril lilijo ubogemu gospodarju. Gospodar jo je nesel v svoj revni dom — in tedaj je izginila iz te kočice žalost, nesreča in revščina, in vsi so začutili blaženost — oj, saj je bela lilija rosila v srca revnih svojo sveto tolažbo — — —

Sveta družina je potovala dalje in prišla v Egipt. Naneslo je pa, da je nekoč zajela sredi temnega gozda sveto družinico trda noč. Niso vedeli ne naprej, ne nazaj. V velikih skrbeh je bil sveti Jožef. Tu se je zopet sklonilo nebeško Dete — sveti Jožef je pogledal na zemljo in videl zopet lepo belo lilijo. Utrgal jo je in podal Detetu. Zveličar je prijel belo lilijo in glej — v njegovi sveti roki se je zablestel nežni nedolžni cvet v nebeški svetlobi in razsvetlil pot svetim beguncem. Celo pot jih je vodila svetla bleščeča lilija, da so prišli v mesto. — Sredi mesta je stalo veliko svetišče poganskega boga. Pa se je dotaknila svetloba nebeške lilije svetišča, in razsulo se je v prah. Poganski bog-malik je padel na svoj obraz. Vse mesto

je začudeno gledalo. Po tem čudežu so spoznali svojo krivo vero — nebeški sijaj lilije Deteta Jezusa jih je privedel na pravo pot — — —

— Prvoobhajanci! Vam sem napisal to legendo — vam, ker govori o vas, o vaših mladih nedolžnih dušah... Zakaj vas je sam Bog počastil s svojim obiskom? Ah, videl je hrepenenje vaših nedolžnih src — teh rajskih lilij, in prišel je med lilije, On — sama sveta Nedolžnost, da jih poživi. — — Kdo je bolj vreden, da Gospod pride k njemu, kakor nedolžno srce?

Zavedajte se te sreče in ohranite dušo mlado. Težave in nadloge tega sveta pridejo nad vas; revščina, bolezni, nadloge — vse to vas čaka... A nedolžnost, okrepečana po Jezusu, ona vam bo izpremenila vso nesrečo v srečo, blaženost; žalosti pač ne more občutiti srce, ki je v nedolžnosti združeno z Njim, ki je vir sladkosti, sreča svetnikov.

Zavedajte se svoje sreče — ohranite si dušo mlado! Kakor se je zablestela bela lilija in pokazala pot sredi noči — tako naj se blesti vaš zgled in kaže pot, pravo pot, zadolženim, nesrečnim. Žar vaše nedolžnosti se bo dotaknil grešnih duš — in spoznale bodo svoj greh, in tako jih boste vi pripeljali do rajске sreče, ki jo bodo občutili v mirni vesti...

Naj se blesti žar vaše ljubezni do Jezusčka, mili moji prvoobhajanci, naj se razlije po celi naši domovini. In vse naj ogreje in vse naj ožari v novi ljubezni do Gospoda v presvetem Zakramentu — — —

